

krajský súd uznesením vyzval sťažovateľov ako žalobcov na odstránenie vady konania. Za obdobie nečinnosti označili sťažovatelia v ústavnej sťažnosti aj obdobie od 20. júna 2018, keď bola krajskému súdu doručená plná moc na zastupovanie sťažovateľov ako žalobcov advokátom až do 6. decembra 2018, keď krajský súd uznesením predmetné konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 6 S 230/2016 zastavil. Podľa názoru sťažovateľov bolo konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 6 S 230/2016 už od začiatku poznačené zbytočnými prietiahmi na strane konajúceho súdu, čím došlo k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy.

5. S odkazom na prezentovanú argumentáciu sťažovatelia navrhujú, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa na verejné prerokovanie bez zbytočných prietahov vyplývajúce z čl. 48 ods. 2 stavu SR uznesením Krajského súdu Bratislava 6 S 230/2016 porušené bolo.

2. Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľom vo výške 6.000,- eur (slovom: šesťtisíc eur) k rukám sťažovateľa.

3. Krajský súd v Bratislave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 415,51 eur...“

6. Sťažovatelia svoj návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia v ústavnej sťažnosti neodôvodnili.

7. Sťažovatelia sťažnosť doplnili podaním označeným ako „*odstránenie vád v podaní*“ doručeným ústavnému súdu 25. apríla 2019, v ktorom upresnili údaje o trvalom pobyte a o dátume narodenia niektorých sťažovateľov. Zároveň sťažovatelia navrhli, aby o primeranom finančnom zadostučinení ústavný súd takto rozhodol:

„Krajský súd v Bratislave je povinný do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu Ústavného súdu SR zaplatiť finančné zadostučinenie sťažovateľom vo výške 6.000,- eur (slovom: šesťtisíc eur) k rukám sťažovateľov od 1 – 4 a 6 – 8.“

8. Vec sťažovateľov napadla ústavnému súdu 15. marca 2019 a v súlade s pravidlami rozdeľovania vecí, ktoré v období od 17. februára 2019 do 16. októbra 2019 neboli sudcom spravodajcom pridelené, spadala do kategórie zostávajúcich vecí, ktoré mali byť prerozdeľované po vymenovaní ďalších sudcov ústavného súdu. Ústavná sťažnosť bola preto v súlade s čl. X bodom 5 písm. b) Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 26. apríla 2019 do 31. decembra 2019 v znení dodatku č. 1 schváleného na zasadnutí pléna ústavného súdu 16. októbra 2019 (ďalej len „rozvrh práce“) pridelená náhodným výberom pomocou technických a programových prostriedkov, a to sudcovi spravodajcovi Martinovi Vernarskému. Podľa čl. II bodu 5 rozvrhu práce na konanie vo veciach patriacich do pôsobnosti senátov ústavného súdu je v jednotlivých prípadoch príslušný ten senát ústavného súdu, ktorého členom je sudca spravodajca, ktorému bola vec pridelená. V súlade s čl. II bodom 3 rozvrhu práce pracuje III. senát ústavného súdu v zložení Mojmir Mamojka (predseda senátu), Peter Straka a Martin Vernarský. O ústavnej sťažnosti sťažovateľov bolo teda rozhodnuté v tomto zložení senátu.

II.

Relevantná právna úprava

9. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

10. Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

12. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon

o ústavnom súde“) návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

13. Ústavný súd podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

14. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

15. Podľa čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priesťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom.

III.

Právne hodnotenie veci ústavným súdom

16. Jednou zo základných pojmových náležitostí ústavnej sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

17. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu podstatou, účelom a cieľom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov je odstránenie stavu právnej neistoty. Ústavný súd preto poskytuje ochranu tomuto základnému právu len vtedy, ak bola na ústavnom súde uplatnená v čase, keď namietané porušenie tohto práva ešte mohlo trvať (napr. I. ÚS 22/01, I. ÚS 77/02, I. ÚS 116/02). Ak v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu už nemôže dochádzať k namietanému porušovaniu označeného práva, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú [§ 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde], pretože konanie o takej ústavnej sťažnosti pred ústavným súdom už nie je spôsobilé naplniť účel ochrany, ktorý ústavný súd poskytuje vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právu podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. I. ÚS 6/03). Uvedený právny názor ústavného súdu je akceptovaný aj judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva (pozri Miroslav Mazurek proti Slovenskej republike, rozhodnutie o sťažnosti č. 16970/05 z 3. 3. 2009).

18. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 6 S 230/2016 uznesením sp. zn. 6 S 230/2016 zo 6. decembra 2018 predmetné konanie zastavil. Ústavný súd zistil, že už uvedené rozhodnutie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 16. januára 2019.

19. Z uvedeného vyplýva, že v čase doručenia návrhu na začatie konania podľa § 127 ods. 1 ústavy ústavnému súdu, t. j. 15. marca 2019, bolo konanie vedené na krajskom súde pod sp. zn. 6 S 230/2016 právoplatne skončené, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy postupom krajského súdu nemohlo dochádzať.

20. Pozornosti ústavného súdu neušla skutočnosť, že vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy sťažovatelia v petite ústavnej sťažnosti namietajú porušenie už označeného základného práva uznesením krajského súdu, sp. zn. 6 S 230/2016 (bez bližšieho označenia, pozn.). Z petitu ústavnej sťažnosti, ako ani z odôvodnenia

ústavnej sťažnosti nevyplýva, že by sťažovatelia namietali porušenie už označeného základného práva postupom krajského súdu.

21. Ústavný súd konštatuje, že základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy môže byť porušené len postupom súdu, a nie samotným rozhodnutím súdu, ústavný súd tak nenachádza vecnú súvislosť medzi sťažovateľmi namietaným uznesením krajského súdu a právom zakotveným v čl. 48 ods. 2 ústavy. S poukazom na uvedené, ako aj na fakt, že v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu, t. j. 15. marca 2019, bolo súdne konanie vedené na krajskom súde, v rámci ktorého krajský súd vydal sťažovateľmi namietané uznesenie, právoplatne skončené, v dôsledku čoho už k namietanému porušovaniu základného práva sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nemohlo dochádzať ani postupom krajského súdu, ústavný súd ústavnú sťažnosť smerujúcu proti uzneseniu krajského súdu pre namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti (obdobne pozri IV. ÚS 189/2013, III. ÚS 350/2017).

22. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku bolo už bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľov uplatnenými v ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. novembra 2019

Mojmír Mamojka
predseda senátu